

45

ROMÂNIA

**CURTEA DE APEL BRAŞOV
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL**

DECIZIA NR.

DOSAR NR.

Sedintă publică de la
Completul compus din:

**PREȘEDINTE - [Signature] - judecător
JUDECĂTORI - [Signature]**

Grefier - [Signature]

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea cauzei asupra recursului declarat de părâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov în nume propriu și pentru Direcția Controlului Fiscal Brașov împotriva sentinței civile nr. din [redacted] pronunțată de Tribunalul Brașov – secția comercială și de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. [redacted] având ca obiect anulare act control taxe și impozite.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la pronunțare, se constată lipsa părților.

Procedura îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședință publică din [redacted] când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea zi, care face parte integrantă din prezenta, iar instanța în vederea deliberării a amânat pronunțarea pentru data de [redacted], apoi la data de [redacted] și încheiată pe [redacted].

C U R T E A

Asupra recursului de față, constată că:

La data de [redacted] reclamanta S.C. [redacted] din comuna [redacted] a chemat în judecată pe părâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov pe calea contestației în contencios administrativ și fiscal, solicitând admiterea contestației și anularea Deciziei nr. [redacted] și a procesului verbal nr. [redacted], a raportului de inspecție fiscală nr. [redacted], încheiate de părâta și cu cheltuieli de judecată.

Actiunea reclamantei a format obiectul dosarul nr. a
tribunalului Brașov, a soluționat cauza , și în baza probelor administrate a
mormântă sentința civilă nr. 267 prin care s-au dispus
următoarele:

A admis actiunea în contencios administrativ formulată de
reclamanta S.C. - cu sediul în Județul Brașov , în contradictoriu cu părâtele Direcția
Generală a Finanțelor Publice Brașov și Direcția Controlului Fiscal Brașov ,
ambelor cu sediul în Brașov , str . M. Kogălniceanu nr. 7 și în consecință :

A anulat Decizia nr. emisă de părâta DGFP Brașov ,
decizia de impunere nr. procesul verbal nr. ,
Raportul de inspecție fiscală nr. întocmite de părâta

Direcția Controlului Fiscal cu privire la suma de lei
reprezentând T.V.A. și accesoriile aferente , precum și la suma de lei
reprezentând impozitul pe profit și accesoriile aferente.

A obligat părâtele să achite reclamantei suma de lei cu titlul de
cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut în fapt și în drept
următoarele:

Examinând actele și lucrările dosarului , prima instanță a reținut
următoarele :

Urmărind controlului efectuat de Direcția Controlului Fiscal Brașov
la SC având ca obiective: impozitul pe profit , impozitul pe
venitul microintreprinderilor , taxa pe valoare adăugată pe perioada

, pentru impozitul pe profit , pentru impozitul pe venitul microintreprinderilor , pentru taxa pe
valoare adăugată s-au constatat următoarele :

Reclamanta SC s-a aprovizionat cu teavă de
inox de la societățile : , iar marfa a fost vândută către societățile

Facturile fiscale emise de furnizorii de teavă inox ai reclamantei , nu
au înscrise toate elementele de identificare a furnizorilor , a cumpărătorilor , date
privind expedierea mărfii.

S-a apreciat de către organul de control că aceste facturi nu au
valoare de document justificativ , astfel că potrivit art. 6 din HG 831/1997,
operatiunile consemnate în formulare tipizate cu regim special de înscriere și
numerotare din alte surse decât cele prevăzute în hotărâre , nu pot fi
înregistrate în contabilitate , iar bunurile care fac obiectul transporturilor
respective , sunt considerate fără documente legale de proveniență .

Astfel , organele fiscale au considerat nedeductibilă fiscal suma de
reprezentând cheltuieli cu impozitul pe venit , amenzi cu penalități ,
cheltuieli pentru descărcarea gestiunii cu teavă inox , stabilind un impozit pe

profit suplimentar de , la care au calculata dobânci în quantum de și penalități în valoare de .

De asemenea , organul de control a mai reținut că pentru concilierea dreptului de deducere a TVA, orice persoană impozabilă trebuie să justifice suma taxei cu facturi fiscale sau alte documente aprobate legal .

Apreciind că facturile fiscale nu îndeplinesc calitatea de document justificativ a stabilit în sarcina reclamantei cu titlul de TVA suma de ; la care a calculat dobânci de și penalități de .

Au fost întocmite astfel Raportul de inspecție fiscală înregistrat sub și decizia de impunere nr. .

Pentru a se verifica dacă facturile fiscale anulate de organul de control îndeplinesc sau nu condițiile legale pentru a fi considerate documente justificative și implicit dacă societatea reclamantă datorează impozitul pe profit calculat suplimentar de și accesoriile aferente, precum și T.V.A. de cu accesoriile aferente, în cauză s-a dispus efectuarea unei expertize contabile .

Raportul de expertiză tehnică și contabilă depus la filele 148 - 160 și răspunsul la obiecțiuni depus la filele 189 – 192.

Conform expertizei , facturile pe baza cărora beneficiarul achiziționat în perioada octombrie 2003 – martie 2004 mai multe sortimente de ieavă inox, îndeplinesc condițiile cerute de lege pentru a dobânde calitatea de document justificativ, conform OMFP 425/1998 și OMFP 306/2002, cu mici excepții în completarea lor .

Facturile fiscale sunt cuprinse în contabilitatea S.C. și se pot identifica : societatea vânzătoare , societatea cumpărătoare, produsele , cantitatea , valoarea acestora și ele pot îndeplini calitatea de document justificativ .

Relativ la impozitul pe profit calculat suplimentar, din raportul de expertiză rezultă că facturile nu sunt verificate la societățile care le-au eliberat:

Facturile au fost înscrise în jurnalele de vânzări și balanțe de verificare , fapt care a dus la calculul impozitului pe profit de către cei care au vândut marfa către SC astfel că , nu se justifică măsura luată de organul de inspecție fiscală prin care s-a stabilit un impozit pe profit suplimentar de și accesoriile aferente (dobânci și penalități).

Expertiza contabilă a mai stabilit faptul că potrivit Legii nr. 345/2002, art. 29 lit B și a Legii nr. 571/2002, art. 145 alin . 8 , pentru a avea drept de deducere a TVA, persoana impozabilă trebuie să justifice dreptul de deducere cu factura fiscală care cuprinde mai multe mențiuni .

Facturile au fost cuprinse în registrul de cumpărări și balanțele de verificare lunară.

Facturile de cumpărare ale SC au fost verificate de societățile furnizoare, unde au fost regăsite în jurnalele de TVA ,

balanțele de verificare lunare, fapt care a dus la colectarea de TVA pentru societățile respective.

Rezultă că nu se justifică măsura luată de organul de inspecție fiscală, prin care s-a stabilit TVA de plată suplimentar în quantum de lei, plus dobânzi și penalități.

Față de aceste considerente, instanța de fond a admis acțiunea reclamantei, a dispus anularea actelor administrativ fiscale, prin care s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a impozitului pe profit suplimentar de , plus accesorii aferente, precum și a TVA suplimentar în quantum de , plus accesorii aferente.

În temeiul art. 179 Cod procedură civilă, prima instanță a dispus obligarea părătelor la plata cheltuielilor de judecată în quantum total de lei.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs părâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov, la data de 08 ianuarie 2008, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În dezvoltarea motivelor de recurs se arată următoarele:

1) Instanța de fond în mod eronat a reținut că facturile fiscale în baza cărora societatea reclamantă a achiziționat mai multe sortimente de țeavă indeplinesc condițiile cerute de lege, pentru a dobândi calitatea de document justificativ.

În acest sens, recurrenta a susținut că instanța de fond a dat credibilitate concluziilor de la raportul de expertiză tehnică contabilă, fără a le cenzura încălcând dispozițiile Deciziei nr. V/15.01.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție privind soluția recursului în interesul legii.

2) O altă critică de recurs formulată de recurrentă se referă la faptul că facturile emise de furnizori de țeavă de inox ai intamatei reclamante nu au înscrise toate elementele de identificare a furnizorilor și cumpărătorilor, date privind expediția mărfii.

În acest sens, se invocă notele de recepție, pentru marfa aflată în custodie la S.C. , în sensul că nu sunt conform prevederilor legale, nu cuprind toate datele, că facturile fiscale, actele în baza cărora s-a aprovizionat cu țeavă de inox nu au calitatea de documente justificative, ci doar acte primare, ele nefiind conform cu prevederile art. 6 din HG nr. 831/1997, și nu s-au respectat prevederile art. 16 din Legea nr. 82/1991, alin. 2 privind evidențierea operațiunilor respective în contabilitatea ținută de intimata reclamantă.

Pentru acest motiv recurrenta a susținut că potrivit art. 4 alin. 4 lit. f din legea nr. 571/2003 privind codul fiscal, aceste cheltuieli ale reclamantei nu sunt deductibile, respectiv privind suma de - impozit pe venit, amenzi penalități, pentru descărcarea gestiuni cu țeava de inox – aspect corect reținut de organele fiscale și că impozitul suplimentar pe profit în valoare de este datorat de reclamantă, fiind corect calculat de organele fiscale, conform art. 19 din legea nr. 571/2003 Cod fiscal.

49

3) Recurrenta, a criticat sentința atacată și pentru faptul că instanța de fond a acordat deducere a TVA în valoare de dobânzi în valoare de și penalități în valoare de fără a ține cont de dispozițiile art. 145 alin. 8 Cod fiscal și 155 alin. 8.

În drept recurrenta a invocat și dispozițiile de la pct. 51(2) din H.G. nr. 44/2004 privind normele metodologice de aplicare a Codului fiscal , privind deducerea TVA și documentele justificative necesare.

În esență, recurrenta a susținut că instanța de fond nu a avut în vedere prevederile legale privind condițiile în care se aplică deducerea TVA și că reclamanta nu a prezentat actele justificative cerute de lege pentru a beneficia de aceste deduceri , instanța în mod eronat a soluționat cauza dispunând anularea Deciziei de impunere , a Raportului de inspecție fiscală întocmite de organele fiscale din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Brașov.

În concluzie, recurrenta a solicitat admiterea recursului declarat în cauză și modificarea în tot a sentinței civile nr. 100/2007 a Tribunalului Brașov, în sensul respingerii acțiunii reclamantei și menținerea actelor fiscale ca temeinice și legale.

În drept , recursul a fost întemeiat pe prevederile art. 304 pct. 9 art. 304 /1 Cod procedură civilă , Legea nr. 571/2003 Cod fiscal , Legea nr. 82/1991, H.G. nr. 44/2004 și H.G. nr. 83171997.

Recursul este scutit de la plata taxei de timbru și a timbrului judiciar.

Recurrenta a anexat copie de pe Decizia nr.V/15.01.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (fila 6 – 9 dosar).

Intimata reclamantă S.C. Aplicatii SRL a formulat întâmpinare fila 14- 16 dosar solicitând respingerea recursului declarat de părătă ca nefondat și menținerea sentinței instanței de fond ca temeinică și legală , cu obligarea acesteia la plata cheltuielilor la judecată.

În cauză, părțile au fost citate pentru termenul de recurs cu exemplarul 2 recurs- reclamanta , iar recurrenta cu mențiunea să facă dovada înregistrării recursului în termen, invocându-se tardivitatea formulării recursului (Încheierea din 11 martie 2008 – fila 21 dosar).

Față de această excepție , recurrenta Direcția generală a Finanțelor Publice Brașov a formulat un punct de vedere cu privire la excepția tardivității recursului (fila 22) în sensul că recursul a fost declarat în termenul legal și a anexat – copie de pe comunicarea hotărârii de la fond (fila 23) și de pe cererea de recurs cu data expedierii (fila 24 și copii de pe borderou – poziția nr. 100/2007 – fiind cererea de recurs (fila 25).

Intimata reclamantă, a depus un certificat eliberat de Tribunalul Brașov privind data înregistrării recursului declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov () fila 29 dosar și dovada cheltuielilor de judecată (fila 30 dosar), reprezentând onorariu de avocat.

Pentru pronunțare intimata reclamantă a depus concluzii scrise , fila 32
34 dosar , solicitând admiterea exceptiei și respingerea recursului ca tardiv
formulat, iar pe fond respingerea recursului ca nefondat .

La rândul ei recurrenta părâta Direcția Generală a Finanțelor Publice
Brașov a formulat concluzii scrise, la care a avut anexat acte privind formularea
recursului, în sensul respingerii exceptiei tardivității formulării recursului (fila 35 –
43 dosar).

Curtea, examinând actele și lucrările dosarului , sentința civilă atacată
prin prisma exceptiei tardivității formulării recursului – art. 137 Cod procedură
civilă, constată că exceptia de tardivitate a formulării recursului este netemeinică și
nelegală și că de fapt recurrenta părâta Direcția Generală a Finanțelor Publice
Brașov a formulat recurs în termen , și l-a expediat în data de astfel încât
se reține că recursul formulat și motivat de aceasta este declarat în termenul legal.

Față de acestea, raportat la dovezile cu înscrisuri depuse de recurrentă
(fila 35 – 43 dosar) instanța de recurs va respinge exceptia tardivității formulării
recursului.

În ce privește adeverința eliberată de Tribunalul Brașov privind
înregistrarea recursului la data de (fila 29) se reține că această
adeverință nu poate înălțura înscrisurile de la filele 22 – 25 dosar, depuse ca dovadă
a formulării recursului în termen de către Direcția Generală a Finanțelor Publice la
data de data expedierii cu nr. (fila 25).

Așa fiind, se constată recursul depus în termen , motiv pentru care se va
soluționa recursul pe fond raportat la criticele formulate împotriva sentinței nr.
Tribunalului Brașov și prin prisma prevederilor art. 304 pct. 9
și 304/1 Cod procedură civilă.

Curtea, examinând actele și lucrările dosarului sentința atacată prin
prisma criticilor formulate de recurrenta Direcția Generală a Finanțelor Publice
Brașov, constată recursul ca nefondat pentru următoarele considerente:

Referitor la prima critică de recurs privind faptul că instanța de fond a
soluționat greșit cauza , reținând că facturile fiscale în baza cărora reclamanta a
achiziționat mai multe sortimente de țeavă, îndeplinește cerințele legale, pentru a
reprezenta și a dobândi calitatea de documente justificative, instanța de recurs
constată că în mod corect a reținut instanța de fond, că aceste facturi sunt documente
justificative, pentru ca reclamanta să beneficieze de deducerea TVA la impozitul pe
profit .

În acest sens , instanța a avut în vedere întregul probatoriu administrat
în cauză inclusiv proba cu expertiză de specialitate care a constatat acest lucru.

Ca urmare se va înălțura această critică de recurs ca neîntemeiată.

2) În ce privește critica de la punctul 2 recurs, în sensul că instanța de
fond a anulat în mod nelegal Decizia nr. emisă de Direcția Generală
a Finanțelor Publice Brașov , și raportul de inspecție fiscală nr .
și procesul verbal și decizia de impunere
privind suma de motivând că facturile fiscale emise de furnizorii de

teavă de inox ai reclamantei, nu au înscrise toate elementele de identificare a furnizorilor și date privind expediția mărfuii, instanța de recurs constată că aceste aspecte au fost verificate de expert prin lucrarea efectuată în dosarul de fond, care a concluzionat că facturile fiscale corespund prevederilor HG. 831/1991 și reprezintă documente justificative, instanța nu poate reține ca neîntemeiată și legală critica formulată de recurrentă la pct. 2 din recurs, sens în care va fi înălțaturată.

Din actele dosarului, nu rezultă că reclamanta ar fi încălcat prevederile art. 16 alin. 1 și 2 din Legea nr. 82/1991, privind înregistrarea documentelor în contabilitate.

De asemenea, nu rezultă din actele de la dosar că reclamanta ar fi încălcat prevederile art. 21 alin. 4 lit. f din Legea nr. 571/2003, intimata reclamantă să nu poată beneficia de deducerea TVA în sumă de lei – astfel încât nu se impune stabilirea impozitului suplimentar pe profit în valoare de reținut în sarcina reclamantei, de organele fiscale din cadrul Direcției generale a Finanțelor Publice Brașov.

Dat fiind faptul că în mod corect s-a constatat de expert că reclamanta beneficiază de deducerea TVA la impozitul pe profit, desigur că impozitul suplimentar pe profit nu mai are temei de drept pentru a fi calculat, așa încât nici dobânda în valoare de și penalitățile în sumă de referente impozitului pe profit nu sunt datorate, ele neavând temei de drept.

În esență, se va înălțura critica de mai sus, ca neîntemeiată și nelegală constatănd că și sub acest aspect instanța de fond a soluționat cauza conform probelor de la dosar și conform probelor administrative.

3) În ce privește critica de la pct. 3 din recurs, referitoare la deducerea TVA în valoare de dobândă în valoare de și penalități de motivând că intimata reclamantă nu poate beneficia de această deducere deoarece nu a justificat suma - taxa TVA cu facturi fiscale sau acte legale emise pe numele reclamantei, instanța de recurs constată că față de actele de la dosar, expertiza efectuată, concluziile expertului, în fapt reclamanta a justificat dreptul de deducere, nefiind încălcate prevederile art. 145 alin. 8 și 155 alin. 8 din Codul fiscal și nici ale pct. 51 (2) din HG 44/2004, privind normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, referitoare la justificarea deducerii TVA de către persoana impozabilă în speță reclamanta.

Nu se poate reține în cauză susținerea recurrentei, în sensul că societatea reclamantă a dedus TVA pe baza unor facturi fiscale incomplete deoarece aceste aspecte au fost verificate de expert, fiind consemnate în Raportul de expertiză de la dosar aflat la fila 148 – expert și expert , răspunsul la obiecțiuni, efectuându-se verificarea facturilor la S.C. , S.C. , la S.C. de către expert .

, care a concluzionat că facturile verificate îndeplinesc condițiile legale pentru a fi luate în considerare ca documente justificative (fila 189 dosar fond) și că nu se justifică stabilirea impozitului pe profit suplimentar în sumă de

(fila 191) și nici stabilirea TVA suplimentar în valoare de plus dobânda plus penalități (fila 192).

Astfel încât, se constată că în fapt și în drept instanța de fond a reținut corect situația dedusă judecății pronunțând o hotărâre legală și corectă.

Nu se poate reține nici critica recurentei, în sensul că instanța de fond nu a avut în vedere dispozițiile și recomandările Înaltei Curți de Casatie și Justiție date prin Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007 privind elementele ce trebuie să le conțină facturile fiscale pentru a dobândi calitatea de document justificativ pentru deducerea TVA.

În susținerea recursului recurentele a anexat Decizia nr. V din 15.01.2007 a secțiilor Unite ale Î.C.C.J care nu se aplică celor susținute de către recurente, dar aceasta cuprinde mențiuni care vin în sprijinul celor susținute de intimata reclamantă.

Astfel, având în vedere faptul că perioada controlului efectuat este 2000 - 2001, organele fiscale au obligația de a analiza actele conform legilor în vigoare la data emiterii documentelor justificative.

Or, la acel moment era în vigoare Legea nr. 82/1991, iar anterior nu există o reglementare care să stabilească în mod corect ce anume trebuie să cuprindă o factură, aceste mențiuni fiind introduse numai prin Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal.

În atare situație, în mod corect expertul contabil a analizat documentele justificative prin prisma dispozițiilor legale în vigoare la momentul emiterii acestora, situație față de care hotărârea instanței de fond care a analizat actele dosarului în mod corect este la adăpost de orice critică.

În concluzie, se vor înălțura toate criticele formulate de recurentă cu privire la sentința Tribunalului Brașov.

Constatând că recursul este nefondat, conform art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă se va respinge, iar sentința atacată se va menține ca legală și temeinică.

Cât privește apărarea formulată în recurs de intimata reclamantă se constată că aceasta este justificată și în consecință se vor aplica prevederile art. 274 Cod procedură civilă, în sensul obligării recurentei la plata cheltuielilor de judecată ocasonate în recurs (onorariu avocat).

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge excepția tardivității declarării recursului de către pârâata Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov în nume propriu și pentru Direcția Controlului Fiscal Brașov, împotriva sentinței civile nr.

Tribunalului Brașov.

Respinge recursul declarat de părâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov în nume propriu și pentru părâta Direcția Controlului Fiscal Brașov impotriva sentinței civile nr. *[ilicit]* Tribunalului Brașov – secția Comercială și de Contencios Administrativ.

Obligă recurenta să plătească intimatei reclamante S.R.L. Brașov suma de *[ilicit]* cu titlu de cheltuieli de judecată în recurs.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 22 aprilie 2008.